

Over liefde, vriendschap en andere dode dingen

Eerder verschenen van Lisette Kuijt:

De eeuwige nacht

LISETTE KUIJT
OVER LIEFDE,
VRIENDSCHAP
EN
ANDERE DODE
DINGEN

© 2025, Lisette Kuijt

Eerste druk: oktober 2025

Redactie: Sanne Wijnands, Simone Lier

Omslagontwerp: © Moker Ontwerp, Amsterdam

Vormgeving binnenwerk: © Designs by Lotte

Young Adult

NUR 285

ISBN 9789083401638

ISBN 9789083401669 (e-book)

www.rebelbooks.nl

Alle rechten voorbehouden.

**VOOR MIJN EIGEN ZEEHAGEN.
IK ZWEER DAT HET NIET PERSOONLIJK IS.**

OVER EEN BEGRAFENIS

JIJ

De begraafplaats staat vol met mensen van wie ik zeker weet dat ze Lucas niet of nauwelijks kenden. Ik wou dat ik thuis was gebleven.

Ik laat mijn blik over de menigte gaan, op zoek naar een vertrouwd gezicht. Het probleem is dat ik bijna iedereen herken. Zestien jaar lang woonde ik hier, in dit dorp dat langzaam door de zee wordt opgeslokt, maar ik heb sinds mijn verhuizing naar de stad niemand echt gemist.

Schaduwen van eikenbomen strekken zich uit in de augustuszon. Mijn ogen dwalen over rouwkleding tussen rijen grafstenen. Naast de glanzende kist staat een ingelijste foto van Lucas. Hij zou de bloemenzee prachtig hebben gevonden. Lucas hield van mooie dingen.

Tussen al dat zwart zie ik een flits van rood: Eleonore Smits scharlaken krullen. Ik voel de blikken in mijn rug, zwaar van onuitgesproken vragen als: ‘Wat doe je tegenwoordig?’, ‘Ben je je accent al kwijt?’ en ‘Wanneer kom je terug?’ Misschien is het beter om zelf iemand uit te kiezen die ik zou kunnen verdragen, voordat iemand anders het initiatief neemt.

Ik weef me door de zwarte massa tot ik het bakken van kleur bereik. ‘Hé,’ fluister ik.

Als Ellie opkijkt, worden haar ogen groot van verbazing.

‘Hé,’ zegt ze, voor ze me omhelst.

Ik ken haar al sinds ze vier was. Ze kwam bijna dagelijks over de vloer bij Lucas, mijn oude buurjongen. Er liggen donkere kringen in haar bleke gezicht.

‘Hoe gaat het met je?’ vraagt ze, terwijl de dominee zich voorbereidt op de laatste zegen.

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik ben nog steeds in shock.’

‘Natuurlijk,’ zegt Ellie. Ze legt haar hand op mijn arm. ‘Je was zo belangrijk voor hem.’

‘Het laatste jaar heb ik hem te weinig gesproken.’

‘Wij allemaal,’ zegt ze, terwijl ze naar de rest van de groep knikt. Ze groeten me somber.

Hun verdriet versterkt het mijne. Kun je ooit echt ophouden met om iemand geven? Vrienden die je niet meer spreekt, familie aan de andere kant van de wereld, mensen tussen zes planken, teruggegeven aan de aarde... Ik denk van niet. Niet als je met ze hebt gelachen. Niet als ze je geheimen kennen. Niet als ze je hebben zien opgroeien en elke versie van jou hebben ontmoet.

‘Ik begrijp gewoon niet wat er is gebeurd,’ fluister ik. ‘Zijn de geruchten waar?’

‘Dat ligt eraan welke geruchten je bedoelt,’ mompelt Ellie.

Ik vertel haar wat ik heb gehoord – moord, drugs, gokken, een reeks van slechte keuzes.

‘Stop. Hij zou niet hebben gewild dat je zo over hem dacht,’ zegt Ellie. ‘Hij keek naar je op.’

Ik wrijf vermoeid over mijn gezicht. ‘Vertel me dan alsjeblieft hoe ik wel over hem moet denken. Ik was bijna niet gekomen.’

Ellie kijkt naast zich. Een van de jongens haalt zijn schouders op. ‘Iedereen weet toch al wat er is gebeurd.’

Zeehagen kennende, heeft hij waarschijnlijk gelijk. Niets

blijft hier lang geheim.

‘Als je even blijft,’ zegt Ellie zacht, ‘kunnen we je het vertellen.
Het begon allemaal op zestien juni, nog geen maand geleden.’

DEEL I: HET FEEST

OVER HET BEGIN

ELLIE

Er was een zomerstorm op komst. Met de rug van mijn hand veegde ik het zweet van mijn voorhoofd. Het omslaan van de golven klonk hier, zo ver van het dorp, als een zacht gefluister. De geur van dennennaalden wedijverde met het zilte aroma van de zee.

Ik kon het gevoel dat er iets verschrikkelijk mis was niet van me afschudden.

‘Lucas!’ riep ik, terwijl ik een laaghangende tak opzijduwde.

Hoelang was het geleden dat we zijn bed leeg hadden aangetroffen? Een uur? Twee? Het voelde als een eeuwigheid – de tijd stolde in de hitte. Verlangend dacht ik aan het strandhuis, aan de koelte die daar op me wachtte, aan de belofte van stilte. Ik wilde ontsnappen aan mijn barstende hoofdpijn. Ik wilde ontsnappen aan de herinneringen van de vorige avond: de muziek en de wijn en het gelach en de woorden die ik niet meer zou kunnen terugnemen.

‘Lucas!’ herhaalde ik, luider nu.

Er kwam geen antwoord.

Zijn fiets stond tegen de poort, daar waar hij hem had achtergelaten. Hij kón niet ver zijn. Hij zou terugkomen. Hij zou opduiken met die irritante grijns op zijn gezicht en we zouden allemaal boos zijn en hem even later weer vergeven.

Dat is hoe het altijd ging. Alles zou goedkomen.

Toen ik de boomgrens bereikte, bleef ik staan. Het zand hoopte zich op tot een laatste, steile duin – daarachter lag de zee. Mijn schoenen zakten diep weg in het rulle oppervlak terwijl ik omhoogklom. De zon brandde genadeloos op mijn gezicht.

Aan de top hield ik stil, hapte naar adem. Achter me, verscholen in een holte tussen de duinen, lag het strandhuis van de familie Vermeulen. De klapdeuren naar de veranda stonden open en wiegden in de bries. De lange tafel buiten was bezaaid met de resten van mijn verjaardagsfeest – lege wijnflessen, opgestapelde borden, bijeengeveegde glasscherven, uitgebrande kaarsen, een onaangeroerde taart.

Aan mijn rechterhand fonkelde de zee, kalm en azuurblauw. Ik kneep mijn ogen samen tegen de felle schitteringen die weerkaatsten op het water. Heel even zag ik een schaduw over het oppervlak glijden. Ik knipperde, focuste – maar hij was al verdwenen, alsof ik het me had verbeeld.

Misschien hadden we eerder hulp moeten inschakelen, dacht ik. Eva had ons overtuigd dat we beter konden wachten, tenminste tot we zeker wisten dat er reden was voor paniek. Een uur geleden had dat nog logisch geklonken. Nu wist ik het niet meer zo zeker.

‘Ellie?’

De stem rukte me uit mijn gedachten. Ik draaide me zo abrupt om naar de bron van het geluid dat mijn voet bleef haken achter de wortel van een boom. De zwaartekracht greep naar mijn enkels en de wereld kantelde.

Paniek schoot door me heen. Blindelings greep ik naar voren, zoekend naar houvast, tot ik brede schouders vond. Mijn hart sloeg over toen ik recht in het gezicht van Muis keek.

Zelfs in het warme, honingkleurige licht van de ochtendzon

was zijn gezicht bleek. Zijn asblonde haar, dat net tot aan zijn kaak viel, contrasteerde met de donkere kringen onder zijn grijze ogen. Zijn shirt was gekreukt, alsof hij erin had geslapen, en zijn losse spijkerbroek hing laag op zijn heupen.

‘Tets gevonden?’ vroeg hij, terwijl hij me overeind hielp.

‘Nee,’ zei ik. ‘Jij?’

Mijn wangen kleurden bij de herinnering aan de vorige nacht. De details waren wazig, gefragmenteerd door wijn en adrenaline. Wat had ik precies tegen hem gezegd voor we waren gaan slapen?

‘Ik was op weg naar de zee,’ doorbrak hij de stilte. Hij kwam naast me staan, zo dichtbij dat onze schaduwen samenvloeiden in het zand. De paniek in zijn ogen weerspiegelde die in de mijne.

Hij hoefde het niet uit te leggen. De gedachte had haar klauwen al in me geslagen. Misschien was dat waar we Lucas zouden vinden. Misschien was hij gaan zwemmen, hadden de wijn en het bier en de whisky zijn ledematen te zwaar gemaakt. Misschien was zijn roep om hulp verdronken in de nacht. Misschien was het mijn schuld. Misschien die van ons allebei.

Muis knipte zijn vingers voor mijn gezicht, kort en scherp, alsof hij me uit een nachtmerrie wilde trekken. ‘Ellie?’

‘Sorry, ik ben er,’ fluisterde ik. Ik staarde naar het zand rond mijn witte sneakers, weg van zijn blik. Ik wilde niet dat hij de opwellende tranen in mijn ogen zag.

Hij ademde langzaam uit en vloekte zachtjes. ‘Ik wilde...’ begon hij, met een zachtere klank in zijn stem dan ik van hem gewend was. ‘Alles wat er gisteren is gebeurd – ik had veel eerder moeten ingrijpen. Ik weet dat je niet...’

‘Niet nu, Muis.’ Mijn stem trilde. Als hij nog één woord zou zeggen, zou ik in tranen uitbarsten en ik wist niet of ik dan ooit nog zou kunnen stoppen met huilen. ‘Ik heb het warm, en ik

ben zo brak dat ik denk dat mijn hoofd uit elkaar gaat barsten. En Lucas is...'

'Het komt wel goed, Ellie. Hij moet érgens zijn.'

'Ja,' antwoordde ik gesmoord. Ik knipperde snel, maar ik kon het niet helpen – een eenzame traan ontsnapte uit de hoek van mijn oog en meanderde over mijn warme huid naar beneden.

Muis keek me aan alsof hij nog zoveel meer te zeggen had.

Ik hield mijn adem in en wachtte, hoewel ik niet precies wist waarop ik hoopte. Alles zou beter zijn dan de stilte.

Hij zei niets. Uiteindelijk wendde hij zijn blik af, zoals hij altijd deed als het te veel werd, en trapte zwijgend zijn schoenen uit. Het zand stoof op en dwarrelde naar beneden. 'Laten we bij de zee gaan kijken,' zei hij, terwijl hij de duin begon af te dalen.

Ik veegde de traan van mijn gezicht, deed mijn eigen sneakers uit en volgde hem. Het zand was verzengend heet – bij elke stap voelde het alsof mijn voetzolen langzaam werden geroosterd. Na een paar meter hield ik het niet meer en stormde naar beneden. Daar kwam ik tot stilstand en hupste van de ene voet op de ander, terwijl ik op Muis wachtte.

Voor ons strekte de zee zich uit, dansend in blauw en wit en zilver.

Ik veegde plakkerige krullen van mijn voorhoofd – de kater maakte alles zoveel erger. De inhoud van mijn maag kolkte en elke gedachte was te luid. Met samengeknepen ogen tuurde ik naar het water, zoekend naar die verstoring die ik eerder dacht te zien.

Muis zette zijn handen aan zijn mond en riep opnieuw Lucas' naam. De wind droeg zijn stem over het zand en over de golven.

Geen antwoord.

Mijn blik schoot rusteloos heen en weer over de lege kust;

de toeristen bleven liever in de buurt van de boulevard, waar ijszaken en strandtenten verkoeling en comfort boden. Een libelle zoefde voorbij, met vleugels die glinsterden in het zonlicht. Boven ons krijsten de meeuwen luid.

Geen Lucas.

Maar hij moest érgens zijn, herinnerde ik mezelf. Misschien lag hij ergens verderop, verscholen in een duinpan, met een ander meisje in zijn armen en die zelfingenomen grijns op zijn gezicht. Zou het Nina zijn? Ik dacht aan haar lange benen, die ze de avond ervoor over de zijne had geslagen.

Ik dwong mezelf om diep in te ademen. *Alles komt goed*, verzekerde ik mezelf in gedachten. Toen ik mijn blik opnieuw op het water richtte, geloofde ik het zelfs even.

Maar toen stopte Muis met lopen.

‘Muis?’ vroeg ik zacht, terwijl de angst in mijn oor blies en pesterig in mijn nek prikte.

Hij reageerde niet. Zijn blik was gefixeerd op een punt in het water, vlak voor de lijn waar de golven braken. Mijn hart begon wild te bonzen toen ik zijn blik volgde, maar ik zag niets.

Langzaam, behoedzaam, stak ik mijn hand uit. Mijn vingers trilden toen ze zijn elleboog raakten in een poging zijn aandacht te trekken. Hij merkte het niet op. Wat hij daar ook zag, had hem verankerd in het zand.

Plotseling, op verbeten toon, zei hij: ‘Blijf hier.’

‘Wat-?!’

Zonder mijn paniekerige blik te beantwoorden, liet hij zijn schoenen vallen en begon hij te rennen. Zijn voeten lieten een grillig spoor van diepe afdrukken achter in het rulle zand.

‘Muis!’ riep ik.

Hij stopte niet. Hij keek niet om.

Mijn ademhaling versnelde. Ik wilde hem niet volgen. Ik

wilde blijven staan, wachten tot hij terugkwam – bleek van opluchting, met trillende handen. Ik wilde dat hij zou zeggen dat hij zich had vergist. Alles in me schreeuwde dat ik me om moest draaien, dat dit moment onomkeerbaar was.

De paniek had andere plannen. Ze greep me bij de keel en duwde me vooruit. Het rennen in het zand was zwaar, alsof ik door stroop bewoog. Het luide bonzen van mijn hart verdrong elk ander geluid – het gekrijs van de meeuwen, het ruisen van de golven, de stem van Muis. Wat schreeuwde hij? Wat zág hij?

Toen ik hem bijna had ingehaald, hield hij opnieuw stil. Zijn voeten zonken diep in het natte zand, daar waar de kokkels en de scheermessen en het aangespoelde zeewier lagen. Langzaam draaide hij zich naar me toe. De uitdrukking op zijn gezicht was scherp en wanhopig toen hij me voorzichtig wegduwde.

‘Blijf daar, Ellie,’ zei hij. ‘Je hoeft dit niet te zien.’

Het was al te laat. Zelfs van een afstand herkende ik het donkere haar dat als een halo rond de gestalte in het water lag. Ik zou het overal herkennen. Ik wist naar welke shampoo het rook en hoelang het duurde om het in model te brengen.

Twee gedachten dreunden door de nevel van schok toen ik het water in rende. De eerste was hoe verraderlijk koud het was voor een juniochtend. De tweede was dat ik gelijk had gehad – er was iets verschrikkelijk mis.